

עין משפט
נר מצודה
:ג

מוסף רש"י

איינו הייב עד שידור
מכולם. ננת אחת כגון דאמר
הרזי נזיר סתם וזלמחז י"א.

זי' הרא"ש

מסבדי חיישי קאמר וולמא
קאמר פלוי קען דער הארי
"ב' ערות דבדב"ל. לנארוה
מקצות צמורי דא ניר ווי
מקצות צמורי קאמר חיישי
מ'גוריי מיט אים למיט
דער הדברא שקול דא חיישי
בניור דסעק נזיר להקל וסיה
קעסע דסעק נזיר קעסע לה
קאמר דסעק חיישינן קאמר
אבל איז דא וואס יתא לה
קעסע אורכא ב' קעסע
קאמר וואס יתא דא וואס
דבדבא חלק נזיר
קעסע צמורי דא וואס
קעסע רביא סעק דא וואס
ב' חיישי קאמר אבל איז
דא וואס יתא לה קעסע
אויף שביא ענינים ו' דעל
חיישי קאמר אל
שעס ו' דא אפער לעשוש
מ'והיבא קרנזווי
(למורה) ומצי חלק בזה
חיישי חלק דחשבי' וואס
אבל דא לערן גזרות
דסעק נזיר להקל: איז ווי
דא מענע לוי שן ווי
גזרות ווי נזיר וואס ווי

אחרי לשון בני אדם: וולמא
מסווי מצורע קבל עליו
לפססור מצורע שחיב להביא
לטהרתו. לפי קמא להחתיב
למפושש ורקא צפורי מצורע.
ק"ל אמאי שביק נזיר
דקיימי כזה ונקט צ"מ ליפרך
ולמא לפסור נזיר טמא
מצפורי קאמר. ולהך פירוש

[illegible]

מסור מ' שנתחייב כבר
רבו. לר' אע"ג דאין נזיר
והר' לפניו. דכיון דלדידה
הני טעמא דסמוכים (הוא)
אין דלא מ' בהדיא להיותו
זי אס נעיל. אס מ' בהדיא
א בעי נעיל. אבל לר' י
מוכים לא מהני מידי הלכך

אומר ימין היא שבועה. אם
מזכיר ימין שלא אוכל דבר זה
אכלו לוקה. לאו משום
בתיבת ירום ימינו וישבע.
מגן לשמאל שהיא שבועה
בתיבת וברורע עזו. ומדכתיב
ימינו מכלל דברורע עזו

ל ענין נזיר עליהם חנא הכא כמ

ה"ר' עלי קן מובין ליה. דרך נודי נדב נדב עולת העוף לומר
נלשון קן: צפורי מצורע קאמר. כלומר להחיות צפורי
והביא תחמוץ פורים ולהצרכי לו לטירתו ואפילו אין
מזלזל עובר לפניו דאי אפשר לליכא חד מזלזל פורים
מזלזל ומזלזל וגם דלוי שייב שפיר

[illegible]

ומה לא יעלה קאמער שיתחייב בצפורין ואלו השתא טעור הוא
ודבר זה לא נא לעולם כלל וא"כ כבדא לומר דמירות קביל עליה
ודבר זה מבורר לפנינו ויש בידו קבלל אלאמר אע"ג דחמיר ותרמא
ה' לעיל כי פריך מתאורעא דאמר נמי הדבר מבורר לפנינו דודאי
ה' מתורע בעולם התיר הפרס: **בא** במלומד מלומד מלומד מלומד
ופי' דמחנ' בין לר"ל בין לר' יוחנן אליבא דר"מ וא"ם ולישני דאביא
וישניהו היכא דלמח' אפורס סתמא קביל עליה דלר"ל אליבא דר"מ
היכא דלמח' לא היו מיר אלא היכא דרס סתמין לשיער דפרס
ד' במחל' אפורס סתמין לשיער קביל עליה ולר' יוחנן דלא
ד' דאמיר סתמין לשיער דשקילא עליו אפורס סתמא בלא
ומחין לשיער הו' מיר ועוד היא גופא חיקשי לר"ל למה יהי סתמין
לשיער בצפורס סתמא למוד כגו לר"מ למפרה מיר סתרי ממחיתין
דר"מ בלא הכיר אלא סתמין למוד לר"ל לפרס דלר"ל אליבא דר"מ
בצפורין סתמא הו' מיר כשעור עובד לפני דוקא והא דנקט ר"ל
מחל' סתמין לשיער להשמענו דכי אמר אפורס סתמין לשיער
בבלא מיר עובד לפנינו נמי הו' מיר כהי וא"ם מין דלר"ל שקילא
אפורס סתמא לא הו' מיר אלא כשעור עובד לפני אליבא דר"מ
הו' לר' יהושע' להכיר מיר עובד לפניו במחל' דר"ל כמז' במחל'ה
רבי יוחנן ור"ל דלכך הכיר טפי במחל'ה דר' יוחנן ממחל'ה דר"ל
ד' בשום דר' יוחנן פסקא ליה דלכך שטמח' אפורס סתמין לשיער על
הו' אלא כשעור עובד לפניו ולר"ל הו' מיר כשטמח' אפורס סתמין
הו' מיר אפילו לר' יוחנן עובד לפניו והשתא נחא כהכיר דר' יוחנן

[illegible][illegible]

ורבנן סברי לא מפסיס איניס במידי דמקמי ליה. ואלא אמרי' שצדקתא
 היה לומר גידול שער אי לאו דמפסיס כהדיא ואע"ג דמור עובר
 לפניו: ור' יוחנן אומר דכע לא מפסיס. איניס במידי דמקמי ליה:
 אלא היינו טעמא דר"מ דחיישינן. כי אמר הרי עלי ציפורין ודלמא
 הכאח צדקתא דלבי חליי עלי.

אנישן במיד דסמך
 "ע לא מתפס אלא
 ישינן שמה צפרי נזיר
 וכדי חיישין קאמר
 על עליו איכ הרי עלי
 צפרי מזורע
 עובר לפני דלמא
 קרבנותיו קאמר בגון
 דלפני מאי בעייהו
 אמר ציפרין הסמוכין
 אע"ג דאמר הכי אי
 אי לא לא לרשב"ל
 גזיזי מי איכא למ"ר לא
 דסמך ליה והתניא
 בועה מ"ט את המושב
 אל אל המושב וישבט

לעבול החיה בדם השחוטתו ושלשן
ועלשון דהכלות פרי מזרועו. וכן
פירשם דפרשנים שהם אף פריך בין
לרבי יוחנן בין לר"ל דמדי פירשם
סמם קאמר הא איכא למישש נמי
לפסור מזרועו: ודלתא נזיר עמא. הוא
וקאמר לאחיותו פסורס ולפסורו הוא
במקומו(ג). כגון פסור נזיר עסור
עסור לפסור. דללא דר אחיו (ג) הוא
והלכן יז אמר פסורין לא אמר
אלא אדעתא דלחיו מיר כמותו:
חל בניהיו. בין לרבי יוחנן בין לר"ל
לא מיתרעא שמעתתא אלא כגון שניר
עסור עסור כפני פסורס דלית ליה
למיפסור דלא כפי פירוקס (ד) ותריתנא
כגון דמיר עסור עסור לפסור לפסור
מה לי אי משום פסורס סמוכין לשעבר
אי אי משום פסור מיר טמא אי משום
רבי אי משום רבי רוב לרבי נזיר:

איזע ביניינו כגון דאזער אפרין ספרדין. ר' יוחנן קבר אר"י
 דאזער הי' מוכחא מילתא דלקבילי עליה נידות הוה דקדמא אלא
 לקבילי עליה אפרין סתם כגא' מירוש' אל' דמיר עור דספיו:
 ריש לקיש. כיון דאזער כהנא אפרין ספרדין לשעבר מוכחא מילתא
 דהאזער מירוש' קדמא וקא' עב ג' דאז' עור דספיו דמחסיס איניש
 דשעיר דספקי' אל' וכחאל' דאזער הי' על גבד' שיער דמי: אמוס ימין.
 שאל אולב כהן דהי' ר' זושבא: מ' חלי טעמא לאו מאזער דרביי

[illegible]

ר"י ב' נזיר עובר לפטו ואי און עובר בפורים קטמא לחוד לא היה
 ויכין לשער בקרא דא"כ ליחייב נמי ב' אמר נשרין ויטופרין דסמיכי טפי
 צפורים סמוכים "שער קביא עיניה" ר"ל שקיבל עליו דבר הסמוך
 ים סמוכין לשער חיל עליה נזירות משום דנשתמע שזר דבר שכיב
 מהר עלי נשרין לנשאר דנשרין לא שמע שזם שזר נזירות כן ג"ל
 פסידה דמנאי דודאי נראה לה ד"ל לא קאמר לשינא דרבי מאיר
 לעיל לר' יוחנן וע"כ יפרס המשתע כמו ר' יוחנן דגם לא יוכל
 "קטמא קאמר צפורים עלי הילכך ע"כ כרבי יוחנן מפרש ובגזיר
 אה שמתיון לביין כמו שפרשמי תפלה: **מזל** ימין הר"י זו
 יולין מדזכיר ימין **מזל** מזן **החצצני ופן הוגר**. או לא קמי
 מוצר לנפול לחסם האמר ברא וכל דקדמו נזירות וולין

בכיליו אמר הייתי נזיר בסתם: אמר קרא מכל אשר יעשה מנפן היין מחצצנים ועד וג וכיון דכתיב
למה לי הו למכתב מחצצנים ועד וג לומר שאם בא לפרש צריך לפרש הכל וכיון דקמיין קרא את
טומאה: ודבנן אמר קרא מיין ושכר יויר. וכיון דכתיב מכל אשר יעשה מנפן היין מיין ושכר למן
לחודתו הוי נזיר דיו ושכר תה הוא:

[illegible]

מסורת השי"ס

(א) [תום' נדרים פ"א, ב] לקמן
 יא: לת. [נדרים ד, ג] (ג) [לקמן
 יא: נדרים ד, ד] לקמן ה. מד.
 (ס) [לקמן לד, ו] ויקרא יד.
 (ז) ז"ל טהור.

תורה אור השלב

1. ואשמע את האיש
לבוש הכורסא אשר שמעו
למינוהו ויהי ימים
שמואלו לא השמעו וישבו
בחד העולם ויצו כלבו
מועדיו ויצו וכלבו ופץ
יועם קרש תכליתו לא
אלה.
2. נשבעו ימינו וברוע
עווא אתאן את דנגן
מאכל לאיכר ואם ישנו
בזכר תורושן אשר ינעת
בישיעה סח
3. בימי נורו מכל אשר
ועשה מופן היין מורצנים
ועדו לאו אכל

במדבר ו ד
4. מִיֵּץ וְשָׂקֵר יִזְוֶה חֲמֵץ יֵץ
וְחֲמֵץ שָׂקֵר לֹא יִשְׁתֶּה וְכֹל
מִשְׁרַת עֲנָבִים לֹא יִשְׁתֶּה
וְעֲנָבִים לִחִים יִבְשִׁים לֹא
(אֲכָל); במדבר ו ז

גוססת הריב"ז

(א) חולת (ב) חיות (דק) משמע
 כי מדבר כלל) ליתא בכ"י:
 (ג) לפרש הוא: (ד) ויזון דבגד
 טהור ומינות ומתנות בגון
 ליתא בכ"י: (ה) מנין לאומר
 (יח): (ז) בימות וגו' בימות:
 (ח) חיות (משמע כי אצל
 יעשה) ליתא בכ"י: (ט) לא:
 (ט) כלומר קפיד דהאי דלמר
 לאקור יין מלוא דלקדושת
 ואכלתא קלמר ויכסי חיל כו'
 ונתב מ' ליתא בכ"י:

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ודלתא נזיר
וכו' במקומו הק"ד ואח"כ
מ"ה כגון שהיה נזיר טהור
עובר לפניו דלוא בר אחיו
צופרים הוא כצ"ל ויהי';
(ב) ד"ה מה עממא וכו'
דמקצין ליה הק"ד ואח"כ מ"ה
לצורך יום שבת.

וליוו העני"ח

גמ' לאסור יין מצוה בין
הרשות ע"י מנועות דף סה
ע"ה תודיע חומרה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] תום' ד"ר האמר ימן
וה"ה שחל כדלקמן
עכ"ל. נ"ב כאן הק"ד וחס"כ
מה"ד יסודות היט שחל
עשו פ"י התפילין אי נמי
מהדור ימן חסל עכ"ל

יָדוֹת דְּבוּרָה

1. ציל הצריכות. 2. תיבת
- שמי נמחק. 3. ציל סויה.
- תיבת שהוא נמחק. 4. ציל
- אחא כמוהו. 5. תיבות
- דאריה תחתיו נמחקות.
6. ציל דאין סברא כר.
7. תיבות קביל עליה
- נמחקות. 8. תיבות קביל
- עליה נמחקות. וצ"ל ע"י
- הנכות הכרז על דיבור זה.

צ"ה הרצ"ש (המשד)

להזכיר צריך שיזכיר כולם.
מיהו מודה ריש בהריני
ומסלסל ומכלכל דהתם לא
תתיר כלום אע"ג דלשון גדל
שער הן הוי כאילו אמר הריני